

РЕШЕНИЕ

№ 549

гр. София, 02.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 26.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9562** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 1, ал. 1, във връзка с чл. 4 от Закона за отговорност на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на [фирма]. Ищецът твърди, че срещу него е било издадено наказателно постановление № 03-007395/15.05.2017 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ В., с което за нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ било наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева. С решение № 1627 от 09.10.2018 г., постановено от ВРС/38, постановено по н.а.х. дело №4084/2018 г., наказателното постановление е отменено. Решението на ВРС е влязло в сила на 16.01.2019 година, оставено в сила с решение 46 на АС Варна, кнах дело № 3175/18.

Ищецът претендира ответника, Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да бъде осъден да му заплати сумата от 2040 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в платени адвокатски възнаграждения по договори за правна защита, съдействие и процесуално представителство в производствата пред ВРС/АС Варна по посоченото н.а.х. дело, ведно със законната лихва, считано от 16.01.2019 г. – датата на влизане в сила съдебното решение, до окончателно изплащане на сумата. Претендира и присъждане на направените съдебни разноски в настоящото съдебно производство в размер на 800 лева , по приложен списък.

Ответникът, Главна инспекция по труда не депозира отговор по исковата молба и не

взема становище.

Представителят на СГП дава заключение за основателност на предявения иск по основание и размер.

Съдът след като обсъди релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл. 235 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/, във връзка с чл. 144 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Като доказателство по делото, по доказателствено искане от ищеца и по разпореждане на съдията докладчик е приложено н.а.х. дело №4084/2018 г., по описа на ВРС . Същото е било по повод жалба на ищеца/тогава въззивник/ срещу наказателно постановление № 03-007395/15.05.2017 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ В.. С решение на РС е отменено наказателното постановление. Решението на РС е обжалвано пред АС Варна и е влязло в сила на 16.01.2019 г. Няма спор по тези факти.

В материалите по изисканото от ВРС нах дело 4084/18, приложено по настоящото са приложени два броя пълномощни (пълномощно от ищеца на адв. Д. и преупълномощаване на адв. К. от адв. Д. за процесуално представителство по нах дело 4084/18 г., ВРС). Процесуалното представителство е било осъществено пред РС по тези пълномощни. Не е приложен в това производство договор за правна защита и съдействие, от който да се установи размер на договорено възнаграждение за осъществявана от адвокат професионална дейност; няма договор за евентуално договорено възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗАдв.

В производството пред АС Варна ищецът в качеството на ответник в касационното производство е взел участие с процесуално осъществено представителство от адв. К.. Представителната му власт е по приложения по кнах дело пълномощно от настоящия ищец, представляван от управител. По това дело е представен и договор за правна защита и съдействие от 03.12.2018 г., като уговореното възнаграждение, във връзка с осъществяваната дейност е 900 лева. Сумата е платена по банков път, за което има безспорни доказателства.

При установените факти, настоящия съдебен състав прави следните правни изводи:

Предявеният иск е допустим, предявен от лице, търпяло нарушение в имуществената си сфера, по повод издаден срещу него от ответника санкционен акт – наказателно постановление.

Разгледан по същество искът е частично основателен.

Пасивно легитимиран ответник е Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, като юридическо лице на бюджетна издръжка. Това, че АНО е бил директора на Д ИТ В., не води до извод, ответник да е регионалната дирекция, която е част от структурата на ГИТ, но не е юридическо лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

В разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ тази правна норма е доразвита, като е определено, че държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.

В конкретния случай претенцията се основава на това, че е налице отменено като

незаконосъобразено наказателно постановление и от тази отмяна се претендират имуществени вреди, представляващи платено адвокатско възнаграждение.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, предполага установяване кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган; вреда в правната сфера на ищеца и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. Доказването им е в тежест на претендиращия вредите, т. е. на ищеца, а отсъствието на една от тях определя иска като неоснователен.

В разглеждания случай вредите се претендират като причинени от незаконосъобразно наказателно постановление. Безспорно същото не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК. Видът на незаконосъобразния акт, вредите от който подлежат на обезщетяване, обаче не е предвиден като законов критерий за приложението на ЗОДОВ. Определящ е характерът на дейността на органа, който е издал акта. НП е резултат от упражнена дейност по административно наказване, т. е. неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. Предвид горните констатации относно характера на дейността на издателя на НП, последното е властнически акт и въпреки, че поражда наказателноправни последици, е резултат от санкционираща административна дейност. Следователно, претенциите за обезщетение за вреди от отмененото наказателно постановление следва да се реализират по реда на исковото производство по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. В този смисъл е и приетото в т. 1 от ТП № 2/2014 г. от 19.05.2015 г. по т. дело № 2/2014 г. на ВАС и ВКС.

Следователно, след като едно от условията на АПК за образуване на производство по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е административния акт да е отменен по административен и/или съдебен ред и след като в тези производства правния субект, незаконосъобразно санкциониран от държавна институция – регионално поделение на ответника е ползвал адвокатска защита, защото не е могъл сам да се защити, то хонорара, платен на адвокат за осъществяване на тази защита не е нищо друго, освен имуществена вреда, която е в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен административен акт (в случая наказателно постановление) и е непосредствена последица от него.

Неразделната взаимовръзка между издаденото наказателно постановление и потърсената от наказаното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие, тъй като гражданина не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Безспорно, потърсената адвокатска помощ и платения адвокатски хонорар е пряка и непосредствена последица от издадено НП, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган.

В потвърждение на горния извод е и обстоятелството, че ЗАНН в редакция до измененията с ДВ бр. 94/2019 г., така и субсидарно приложимия НПК, към който той препраща, не предвиждат друга законова възможност за осъждане на държавата да

заплати на признатия за невиновен за извършено административно нарушение направените от него разноски, включващи и адвокатски хонорар по защитата му пред съда, а това е условие на чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ за приложението на чл. 1, ал. 1 от този закон, съобразено преди измененията на ЗАНН, ДВ бр. 94/2019 г. Производството пред административно наказващ орган, въззивен съд и касационна инстанция са се развили и приключили окончателно преди измененията на ЗАНН, поради което единствено приложим ред за компенсирание на понесените имуществени вреди е този по ЗОДОВ.

Изрично в ТР № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г. е посочено, че редът по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е приложим за присъждане на вреди причинени от направени разноски за ползване на адв. помощ при обжалване на НП, тъй като липсва друга законова възможност за компенсирание на тези вреди от незаконосъобразна административна дейност.

Искът е доказан и се уважава за сумата 900 лева, каквато е сумата платена от ищцовото дружество – л. 22,23 от кнах дело 3175/18, АС Варна-28. За съда, това са доказани по размер и като плащане разноски, което е удостоверено в производството пред АС Варна. Както съдът отчита, в другото производство ищецът не доказва да е правил разноски за представителство пред РС Варна. Пред настоящия състав и към исковата малба са приложени платежни документи за суми във връзка с дело на ВРС № 4084/18 г. от Е. П., като физическо лице. Следващо, тъй като по материалите по нах дело 4084/18 г. не е приложен платежен документ и мандатен договор с отбелязано възнаграждение и начин на плащане, единствения извод за съда, в този състав е, че представителството на административно наказаното лице пред РС Варна е било безвъзмездно.

Искът е доказан за сумата от 900 лева, за заплащане на която следва да бъде осъден ответника. За разликата до 2040 лева, като недоказан се отхвърля. Основателно е искането за присъждане лихва, върху тази сума, считано от окончателната отмяна на НП – 16.01.2019 г. и съобразено с т. 4 от ТР № 3/2004 ВКС, т.д. 3/2004 г.

С оглед изхода на делото направеното искане от страна на процесуалния представител на ищеца за присъждане на направените съдебни разноски в това производство са определени по компенсация в общ размер на 378 лева, от които 25 лева платена държавна такса и 353 лева - адвокатско възнаграждение.

Не се дължат разноски на ответника, тъй не са искани.

Съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата 900 (деветстотин) лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди на основание чл. 1 от ЗОДОВ, ведно със законната лихва, считано от 16 януари 2019 година до окончателно изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ предявения от [фирма] иск за разликата до 2040 лева.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата 378 (триста и седедесет и осем) лева, деловодни разноски. Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: